

Drifleri, som var mindre skadeligt, til et andet meget værre, nemlig tilbage til Brændevinsdrifleriet. Det forekommer mig, at Saandhævelsen af denne Lov er af en saadant Natur, at der er Grund til at undersøge, om man ikke burde søge Vædringer dertil, som kunde sikre dem, man vil gavne ved denne Lov, ganske anderledes, end Tilfældet er nu; thi den Alderdomsforsøgelse, man her giver, er hverken til at leve eller dø af. Enhver maa erkende, at det næsten er en Lettelse for Kommunen; thi hvis vedkommende var paa Fattigvæsenet, kunde man hverken føde dem for 60 eller 80 eller 140 Kr., saa maatte man simpelthen skyde mere til; men naar de kunne slippe for at faa vedkommende paa Fattigvæsenet ved at skyde dem over paa Børnene og give dem en Bagatel i Alderdomsunderstøttelse, saaledes at de holdes uden for Fattigvæsenet, saa faar Kommunen Halvdelen af det, som ydes af Staten. Det er en Bevinst for Kommunen, og det giver Anledning til et Kniberi, som der ikke er Grund til over for de gamle, som man har erkendt fortjene en Alderdomsunderstøttelse. Derfor er jeg selvfølgelig slem for det af det ærede Medlem indbragte Forslag og særlig for den sidste Passus, som siger, at Staten skal overtage Forsørgelsen, idet jeg haaber, at naar Forsørgelsen overtages af Staten, vil der ikke mere være det Kniberi mod de gamle som, naar Kommunen skal overtage den; saa vil man ikke saa stærkt føle Bidragene. Den højtærede Minister sagde, at han vilde sætte sig der imod, idet det var et galt Princip at komme ind paa at øse hensynsløst af Statskassen ud baade til dem, som fortjente det og dem, som ikke fortjente det, uden at tage noget Sparsonnelighedshensyn. Det forekommer mig ikke, at den høje Regering paa andre Omraader har taget saa stort Hensyn til Statskassen; den har saamænd øst rigeligt ud, saa selv om den øste lidt ud til gamle trængende Borgere, som have arbejdet til deres 60de Aar, vilde det ikke være saa fordømmeligt som at øse mange Millioner ud til militære Galtsaber. Derfor tror jeg, at det var heldigt, om man kunde enes om, at Staten overtog Alderdomsforsørgelsen helt, saaledes som det ærede Medlem har foreslaaet.

Formanden (Høgshov): Et Udtryk som „militære Galtsaber“ er det ikke heldigt at bruge i denne Sal.

Cloth: Den ærede sidste Taler var ikke særlig glad ved Alderdomsforsørgelsesloven, i alt Fald paa den Maade, den

virker eller bliver administreret ude blandt Kommunerne, der, som han gjorde stærkt gældende, benyttede Kniberistemet. Jeg ved jo meget godt fra tidligere Tid, at det ærede Medlem i det hele taget ikke holder meget af, at der tilvejebringes Selvsigtyre ude i Kommunerne, men holder mere af at faa det hele rørt sammen til Statsdrift, at vi alle sammen saa at sige skulde leve under Statens Ledelse. Imidlertid vil jeg dog sige, naaget jeg ikke var til Stede her i Tinget, den Gang denne Lov blev forhandlet, at jeg antager, at Princippet i denne Lov i Virkeligheden er „Hjælp til Selvhjælp.“ Det ligger ogsaa deri, at vedkommende maa anstrenge sig en Del Aar, forinden de faa Alderdomsunderstøttelsen, for at hjælpe sig selv. Det Princip „Hjælp til Selvhjælp“ er netop det, som det ærede Medlem og hans Meningsfæller ere saa afgjorte Modstandere af. Derfor maa jeg efter de Erfaringer, jeg har hjemmefra fra min egen Kommune, hvor det ærede Medlems Meningsfæller ogsaa virke, sige, at jeg ikke tager mig det ærede Medlems Udtalelser saa nær til Hjerte, netop fordi jeg ved, at det er en Principssag for dem at modarbejde den Slags Tings som „Hjælp til Selvhjælp.“ Jeg skal her gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at vi, i den Kommune, hvor jeg bor, allerede forinden den nuværende Alderdomsunderstøttelse var traadt i Kraft, havde eftergivet de Folk, der tidligere havde været under Fattigvæsenet, deres Understøttelse og i det hele taget understøttet dem ret rigeligt fra den fri Fattigkasse, altsaa netop under det Synspunkt „Hjælp til Selvhjælp.“ Vi troede at gøre det ærede Medlems Meningsfæller, eller i alt Fald de fattige Folk i Kommunen, en stor Tjeneste derved, og det viser sig ogsaa, at de ere glade og tilfredse dermed, idet de have faaet deres borgerlige Rettigheder tilbage. Men hvad gøre saa Socialisterne? De kastede sig over det elendige Sogn i den Grad, som over intet andet og agiterede i det hele taget for at søge at udsprede Misfornøjelse iblandt dem, og „Social-Demokraten“ herovre i Kjøbenhavn sendte endog en Journalist over til Sognet for at faa noget at skrive i Social-Demokratiets Blad. Den Slags Ting viser for mig mere end alt andet, at det ærede Medlem i Virkeligheden ikke ønsker at faa noget godt og vel-signelsesrigt for Fattigfolk ud af Alderdomsforsørgelsesloven, men tværtimod kun søger at vække Misfornøjelse mod den, og derfor vil jeg efter det Kendskab, jeg har til det ærede Medlem og hans Meningsfællers Virksomhed ude i Provinserne, sige,